

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἐτησίᾳ δε. 10.—	Ἐτησίᾳ 99. 10. 12.50
Ἐξήμηνος 5,50	Ἐξήμηνος 6,50
Τριμήνητος 3.—	Τριμήνητος 3,50

Ἄλ συνδρομαὶ δοῦνται τὴν ἰὴν ἐκδοσὶν μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἀπριλοῦ 1918

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25
Φύλλα προφυγομένων ἰσθῶν, λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριανίδου ἀρ. 28, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Ἔτος 40ον. — Ἀριθ. 38

Ἡ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυστικὸν ἱστορικὸν ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια).

— Τι ὄρα εἶπε ;
— Δέκα.
— Σε μὰ ὄρα μορεὶ νὰ εἶνε ἐδῶ. Ἄς περιμένουμε τὴν ἐπιστροφὴν του.

Ἡ πόρτα τῆς στάνης ξανακλείστηκε. Ὁ μηχανικός κ' ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ μπήκαν στὸ σπιτάκι. Ὁ Χάρμπερτ ἦταν ἀκόμα θυσιμμένος. Ὁ Πέγκροφ διατηρούσε τὴς κομπρῶσες του πάντα ὑγρές. Ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, βλέπων ὅτι δὲν ἐρχοῦντο ἐκείνη τὴ στιγμῇ, ἐπῆγε νὰ ἐτοιμάσῃ τίποτε νὰ φάγουν. Κι' ἀρπάζομενος, ἐπρόσχευε ὀλοένα τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ φράκτι νὰ ἀκουμπόσῃε στὸ ριζοβοῦνι, γιὰτὶ ἀπ' ἐκεῖ ἦσαν φόβος νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν ξαφνικά...

Οἱ ἄποικοι περιμέναν τὸ γυρισμὸ τοῦ Τόπ μὲ μεγάλη ἀνυπομονηρία. Κατὰ τῆς ἔνδεκα, ὁ Κύρος Σμιθ κ' ὁ ρεπόρτερ μὲ τῆς καρμπίνες στὸ χερὶ, ἦσαν πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἐτοιμοὶ ν' ἀνοίξουν στὸ πρῶτο γαγγίωμα τοῦ σκύλου τους. Δὲν εἶχαν ἀμφιβολία, ὅτι ἂν ὁ Τόπ κατώρθωνε νὰ φθάσῃ αἰσίας στὸ Γρανίτινο Παλάτι, ὁ Νάβ θὰ τοὺς τὸν ἐστειλε πίσω ἄμεσως.

Δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας περίπου βρισκόνταν κ' οἱ δύο ἐκεῖ, ὅταν ἀκούσαν μιά τορυφήν, ποὺ τὴν διαδέχθηκαν ἄμεσως γαγγίσματα ἀτελείωτα.

Ὁ μηχανικός ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ καθὼς εἶδε ἀκόμα λίγο καπνὸ, σ' ἀπόστασι ἐκατὸ βημάτων κατὰ τὸ δάσος, ἐπυροβόλησε ἄμεσως πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Σχεδὸν ἄμεσως ὁ Τόπ εἰσώρησε στὴ στάνη κ' ἡ πόρτα ξανακλείσθηκε στὴν στιγμῇ.

— Τόπ, Τόπ! ἐφώναξε ὁ μηχανικός, ἀγκαλιάζων τὸ χονδρὸ κεφάλι τοῦ σκύλου.

Ἐνα γραμματάκι ἦταν δεμένο στὸ λαίμυτον κ' ὁ Κύρος Σμιθ ἐδιάβασε αὐτὰ τὰ λόγια, γραμμένα μὲ τὸ χονδρὸ χαρακτῆρα τοῦ Νάβ:

«Ψυχὴ στὰ περὶχωρα τοῦ Γρανιτινοῦ Παλατιοῦ. Δὲν θὰ τὸ κωνήσῃ. Ὁ καίμενος ὁ κ. Χάρμπερτ!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Οἱ κατάδικοι στὰ περὶχωρα τῆς Στάνης. — Προσορθεὶ ἐγκαταστάσις. — Ἐξαικολοῦθησι τῆς Θεραπείας τοῦ Χάρμπερτ. — Ἐπιστροφὴν στὸ παρελθόν. — Τὶ ἐπιφυλάττει τὸ μέλλον. — Σκέψεις τοῦ Κύρου Σμιθ.

Ὅστε οἱ κατάδικοι ἐξαικολοῦθουσάν νὰ τρυγρῖζον τὴν στάνη, ἀποφρασιμμένοι νὰ σκοτώσουν τοὺς ἀποίκους τὸν ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου!

Δὲν ἔμενε λοιπὸν παρὰ νὰ τοὺς μεταχειρισθοῦν σὰν «θηρία». Ἐπρεπε ὅμως κ'

παρῶν καλὰ τὰ μέτρα τους, γιὰτὶ πρὸς τὸ παρῶν οἱ κακοῦργοι ἐκείνοι εἶχαν τὸ πλεονέκτημα τῆς θέσεως, ἔβλεπαν χωρὶς νὰ φαίνονται καὶ μποροῦσαν νὰ ἐπιτεθοῦν ξαφνικά χωρὶς νὰ φοβοῦνται αὐτοὶ τέτοια ἐπιθεσι.

Εὐτυχῶς, τὸ τροφίμι στὴ στάνη ἦταν ἄφθογα κ' οἱ ἄποικοι μποροῦσαν νὰ ζήσουν ἐκεῖ ἀρκετὸν καιρὸ. Οἱ κατάδικοι, φεύγοντας τρομαγμένοι, δὲν ἐπρόφθασαν νὰ λεηλατήσουν τὸ σπιτάκι. Τὸ πιθανώτερον ἦσαν, ὅτι τὰ πράγματα, ὅπως ἐσυμπέρανε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ἐτελλίχθησαν κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπο: Οἱ ἔξη κατάδικοι, ἅμα βγήκαν στὸ νησί, ἀκολούθησαν τὴ μεσημβρινὴ παραλία καὶ, ἀφού περῶσαν καὶ τῆς δυὸ ἀκτέρας τῆς Σερπαντίνης, ἐβήσαν σ' ἐξέμβολες τοῦ Κιταροράκτη, χωρὶς νὰ μποῦν στὰ-

συμπληρώων τὴν φράσι τοῦ μηχανικοῦ. «Ἄ! πρῆκε νὰ ἐμολογήσῃ, ἀγαπητέ μου Κύρε, ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ προστασία τοῦ μᾶς ἔλειψε, καὶ ἰσά-ἰσα σὲ στιγμῇ ποὺ μᾶς ἦταν πιά ἀναγκαία παρὰ ποτε!»

— Ποιὸς ἔφερε; ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός.

— Τὶ θέλεις νὰ πῆς; ρώτησε ὁ ρεπόρτερ.

— Οἱ δὲν ἐτελείωσαν τὰ βήσανά μας, ἀγαπητέ μου Σπίλεττ, καὶ εἰ ἡ εὐνοητικὴ δύναμις τοῦ ἀγνώστου θὰ ξαναβροῖ ἴσως τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδηλωθῇ. Ἄλλὰ δὲν πρόκειται τώρα γ' αὐτό. Πρὸ παντὸς ἡ ζωὴ τοῦ Χάρμπερτ!

Ἦταν ἡ θλιβερώτερη φροντίδα τῶν ἀποίκων. Πέρασαν μερικὲς ἡμέρες χωρὶς, εὐτυχῶς, νὰ χειροτερῆσῃ ἡ κατάστασις τοῦ ἀρρώστου. Μποροῦσαν λοιπὸν νὰ ἐλπίζουν. Τὸ κρῶ νερὸ, διατηρούμενο πάντα στὴν κατάλληλη θερμοκρασία, εἶχ' ἐμποδίσῃ τὴ φλόγωσι τῶν πλεγῶν. Ὁ ρεπόρτερ μάλιστα εἶχε παρατηρήσῃ, ὅτι τὸ νερὸ αὐτό, ἐλαφρὰ θειουχθῶ, — ἐξ αἰτίας βέβαια τοῦ γειτονικοῦ ἥφαιστειοῦ, — εἶχε πιά ἄμεση ἐπενέργεια στὴν ἐποδόωσι. Ἡ πληγὴ ἔπρεχαν λιγώτερον τώρα, ὁ Χάρμπερτ, μὲ τῆς πολλὰς περιποιήσεσι, ξαναγίγινε τὴ ζωὴ κ' ὁ πυρετὸς του εἶταε νὰ πέσῃ. Εἶχε ὑπερβληθῆ ὅμως σὲ ἀσπληρότατη διαίτα κ' ἀπ' αὐτὴ εἶχε ἀδυνατίσῃ καὶ θάδυνάτιζε ἀκόμη περισσότερο. Ὁ πικρὸς ποτὸς, τὰ δυναμωτικά δὲν τοῦ ἔλειπαν καὶ ἡ ἀπόλυτη ἀνάπαυσις τὸν ὀφελούσε.

«Τόπ! πρῆκε νὰ πῆς στὸ Νάβ...»

(Σελ. 222, στ. α.)

... ἡ συνέχεια μαντεύεται εὐκολα. Τῶρα οἱ κατάδικοι — πάντες εἶχαν μείνῃ, ἀλήθεια, ἀλλὰ καλὰ ἀπλισμένοι — τρυγρῖζαν μὲσα στὰ δάση, ὅπου δὲν θάταν καθόλου φρόνιμο νὰ ριφωκινδυνεύουσιν οἱ ἄποικοι, γιὰτὶ θὰ τοὺς ἐσκοτώσαν, κρυμμένοι, ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς.

— Ἄς περιμένουμε, εἶπε ὁ Κύρος Σμιθ, δὲν ἔχουμε καὶ τί ἄλλο καλύτερον νὰ κάμουμε. Ἄμα πιά γιὰτρυθῆ ὁ Χάρμπερτ, θὰ μπορέσουμε νὰ διοργανώσουμε ἕνα μεγάλο ἀνθρωποκτονίγι στὸ νησί καὶ νὰ ἐκπαστρέψουμε αὐτοὺς τοὺς κακούργους. Θὰ εἶνε συγχρόως κ' ἡ μεγάλῃ μας ἐκδρομῇ.

— Πρὸς ἀναζήτησι καὺ μηδενισμῶν μας προστάτη, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ,

... ἡ συνέχεια μαντεύεται εὐκολα. Τῶρα οἱ κατάδικοι — πάντες εἶχαν μείνῃ, ἀλήθεια, ἀλλὰ καλὰ ἀπλισμένοι — τρυγρῖζαν μὲσα στὰ δάση, ὅπου δὲν θάταν καθόλου φρόνιμο νὰ ριφωκινδυνεύουσιν οἱ ἄποικοι, γιὰτὶ θὰ τοὺς ἐσκοτώσαν, κρυμμένοι, ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς.

— Ἄς περιμένουμε, εἶπε ὁ Κύρος Σμιθ, δὲν ἔχουμε καὶ τί ἄλλο καλύτερον νὰ κάμουμε. Ἄμα πιά γιὰτρυθῆ ὁ Χάρμπερτ, θὰ μπορέσουμε νὰ διοργανώσουμε ἕνα μεγάλο ἀνθρωποκτονίγι στὸ νησί καὶ νὰ ἐκπαστρέψουμε αὐτοὺς τοὺς κακούργους. Θὰ εἶνε συγχρόως κ' ἡ μεγάλῃ μας ἐκδρομῇ.

— Πρὸς ἀναζήτησι καὺ μηδενισμῶν μας προστάτη, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, κ' ὁ Πέγκροφ εἶχαν γίνῃ ἀξιόλογοι νοσοκόμοι. Θάλλεγε, ὅτι δὲν ἔκαμαν ἄλλο στὴ ζωὴ τους, παρὰ νὰ περιποιεῖνται πληγωμένους. Ὅλα τὰ κανιά τῆς κατοικίας εἶχαν θυσιασθῇ. Ἡ πληγὴ τοῦ Χάρμπερτ, σκεπασμένη μὲ κομπρῶσες καὶ μεξάντους, ἐδέοντο οὔτε πολὺ σφικτά, οὔτε λίγο, ὥστε νὰ γίνεται ἡ ἐπούλωσις χωρὶς φλογιστικὰς ἀντιδράσεις.

(Ἐπταὶ συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Αγαπητοί μου, ΠΟ τριάντα χιλιάδες παιδιά—τόλιγο περισσότερο—που διαβάσουν «Διάπλασι», πόσα καταφέρουν να λύσουν το «Κυβόλεξον διά Μαγικού Γράμματος», που σάς εβ' αντιγράφη από την αδικημένη Συλλογή; Δέκα; Είκοσι; Πολλά είνε! Έγώ τουλάχιστο, όταν δοκίμασα αυτή την «Ασκήσι», έδωσα μιά ώρα χωρίς να το κατορθώσω. Πρέπει να είνε κανείς έσκολισμένος, που λένε, να έχη μανία με της «Ασκήσεις και ειδικότητα μεγάλη, για να μπορη να λύνη, — κι αυτός με κοπο, — τόσο δύσκολος. Όταν από μιά σειρά λέξεων, ζητηται να φαιερθούν δυο γράμματα, όχι συνεχή, αλλά οποιαδήποτε, κι αυτά να γινικατασταθούν μ' ένα άλλο, και να σχηματισθούν νέες λέξεις με αναγραμματισμό, είνε «Ασκήσι από της δυσκολώτερες. Οι λύται της θά είνε τόσο λίγοι, ώστε μπορούμε να τη θεωρήσουμε άλυτη. Σχεσιαώς πάντα, γιατί άπαλώς τίποτα δεν είνε άλυτο, ούτε τα Ίερογλυφικά. Κι' επειδή ή «Ασκήσις των Διαγωνισμών μας δεν κρίνουνται βέβαια απόλυτως, αλλά σχεσιαώς, δηλαδή ως δημοσιεύουμε ή μη στη «Διάπλασι», ως κατάλληλες ή όχι για τους νεαρούς αναγνώστες της, το «Κυβόλεξον» αυτό το έθεώρησα ως ανατάλληλο και το έφθισα. Γι' αυτό ή Συλλογή, από 15 «Ασκήσεις που είνε, παρουσιάζηκε σ' «Αποτελέσματα με 14 μόνο. Ακολουθεί ένα Κρυπτογραφικόν (άρ. 13), όρθό, κανονικό, αλλά κοινώτατο κι εύκολώτατο: ΝΕΑΠΟΛΙΣ, Έλλάς, Άλπει, Πήλιος κλπ. Έκτάκτως όραία «Ασκήσις; όχι βέβαια. Άπλώς δημοσιεύοιμη. Όσο για της άλλες δυο που κλεινουν τη Συλλογή, (άρθ. 14 και 15,) δεν μπορώ να της παραθέσω, γιατί έχου δημοσιευθή στη «Διάπλασι» κι' άπ' αυτές θά μαθαίνατε τόνομα—το ψευδώνυμό δηλαδή—του παραπονομένου, που δεν το επιθυμώ. Αρκούμαι να πω, ότι είνε δυο «Ασκήσεις από της πιο συνειδημένες. Έδημοσιευθήκαν γιατί ήταν δημοσιεύσιμες και γιατί έχρησάσθησαν όχι γιατί ήταν «έκτάκτως όρατες». Επειδή όμως, τόρα που δεν της παραθέτω, θά μπορούσε κανείς να μπιρβαλή, έγω, έστω, είμαι πρόθυμος να παραδεχθώ ότι κι' ή δυο αυτές «Ασκήσεις ήταν «έκτάκτως όρατες». Άλλά και σε τέτοια περίπτωσι, τι θά συνέβαινε; Στης άλλες πέντε που έθεώρησα ως «έκτάκτως όρατες» (άρθ. 2, 4, 6, 8 και 10,) θά προσθέτουσαν ακόμη δυο. Κι' ό βαθμός του διαγωνιζομένου θά ήταν τότε 14+7. Δηλαδή πάλι «Έπαινος. Και τόρα που σάς τα είνε όλα κι' είνε σε θέσι να κρίνετε μόνοι σας, σάς ρωτώ: «Δικιήθητε αυτή ή Συλλογή; Μπορούσε να έγινε άξιότερη; Βραβεύου μ' ένα 14+14 ή 15+15; Συγκρίνεται καθόλου με της βραβευμένες Συλλογές, της θαιμάσις εκεινης που έτυχε πολλές φορές να δημοσιεύη ολόκληρη ή «Διάπλασι»; Δεν είνε μια καλή άπλως Συλλογή, κοινή, χωρίς τίποτα το έκτακτο, έκτος από μιά κάποια σιγχορηγική δεξιότητα, που όχι μόνο με άκρα δικαιοσύνη, αλλά και με πολλή επιεικεια βαθμολογήθηκε, ώστε να μη μέσ' στης πρώτης σελίδας του Έπαινου; Τά παραπάνω ήταν λοιπόν όλωσδιόλου άβάσιμα, όπως δά όλα τα παραπάνω που γίνονται στη Διάπλασι για Διαγωνισμούς. Άλλά το έβαινω γιά αυτή την περι-

στασι είνε, καθώς είνε, ότι δεν παραπονεθήκε τόσο ό τάχα άδικημένος, όσο ό ευγενικός του φίλος που μου έγραψε. Κι' αυτό έξηγηταί. Όπως όμολογεί ό ίδιος στο γράμμα του, τη Συλλογή αυτή την έδιάρθε πριν σταλή, την έθεώρησε, ίσως και να την έδιόρθωσε έδώ κι' εκει. (Δεν έχω πρόχειρο το γράμμα, αλλά νομίζω ότι μου γράφει και κάτι τέτοιο). Συμβαίνει λοιπόν κάποτε, δασίως γνωρίζουμε πρώτοι το έργο ενός φίλου μας, να ενδιαφερόμαστε πάρα πολύ γι' αυτό και, από το μεγάλο μας ενδιαφέρον, να υπερτιμούμε την αξία του. Έγώ τουλάχιστο αυτό τόπωθα πολλές φορές. Μου έτυχε δηλαδή να ιδώ, να διαβάσω πρώτος το έργο ενός φίλου μου, να το προσέξω, να ενδιαφερωθώ, να το άγαπήσω, να ένθουσιασθώ και να νομίσω πως είνε άριστόσημα, για να ιδώ κατόπι, μετά την δημοσίευσή του και την κρίσι του από τους φίλους, ότι δεν είνε και τόσο... Φυσικό ψυχολογικό πάθημα, πολύ συχωρημένο, συμπαθητικό αν θέλετε, γιατί μαρτυρεί και κάποιο άλλο τρωτικό, που είνε ψυχική ευγένεια. Έ, ένα τέτοιο έπαθε κι' ό φίλος του φίλου μας, που τον συχαίρω γι' αυτό ειλικρινώς. Τόρα βέβαια μπορεί να μου ξεαναγράψη. Έννοείται όμως, ότι δεν θά ξεαναγράσω ε'σ αυτό το ζήτημα. Κι' αν σάς άπαγοδήσω με τρεις Έπιστολάς μου, δεν τώκαμα ούτε για να δικαιολογηθώ για πράγμα που έπιτέλους δεν μου το κατηγορησαν δημοσίως, ούτε για να πείσω τους παραπονομένους, γιατί έξρω ότι ό Ρομής, όταν ένδιαφερέται, δεν πείθεται ποτέ. Ό ίδιος ό Χριστός να κατέβη να του πη πως έχει άδικο, θά λέη πως έχη άδικο. Άλλά τώκαμα μόνο για να μιλήσουμε λίγο περι Πνευματικών «Ασκήσεων, με παραδείγματα, που από πολύ καιρό δεν είνε γινίη στη «Διάπλασι».

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ ΣΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ [Συνέχεια και τέλος, της σελίδα 226.]

— Πάγω. Και όλος προθυμία, τρέχω στις κόττες που κρυφίζανε στα χωράφια και ταμπολοούσανε τα παραπονομένα στάχια. Κε! που ις άφύλακα, έξαφνα μια πουλακίδα σκουρωτή—τι παράξενο!—άρχιζέι να κινιήται, και λέτε με το νου σας άρά γη;—μην άκρίδα, μιά μεγάλη πράσινη ακρίδα με κόκκινα πόδια και γαλαζοκόκινα φτερά. Και πηδώντας όλοένα, οι δυο τους κι' έγω κατόπι (που ήθελα να ιδώ την ακρίδα), άνάμεσα από τα χωράφια, φτάσαμε πάλι μπρός στο χαντάκι του πηγαδιού. Και γά τα πάλι μπροστά μου τό χρυσά λουλούδια, τό άμφορα γαιδουρόκέφαλα, που καθρεφτίζονταν μέσα στο ρέμμα και που ξεπυθούσαν μέσα μου ένα πάθος, μιά επιθυμία τρελλή, τόσο που να με κίμη να ξεχάσω τις δυο βουτιές μου στο χαντάκι. — Ά! μιά αυτή τη φορά δέ θά πείσης, άγνοια σου, είνε μέσα μου. Και καταβαίνω στην άκρη του νερού. Βαστιύμαι με τό ένα χερι από ένα κλωνάρι σχοίνου που φύτρωνε κε! δίπλα, σκόβω με προσοχή μεγάλη και δοκιμάζω ξανά γά φτάσι με τίλλο χέρι τα λουλούδια της άγάπης μου.... — Ω! σφραγά μου! ό σχολικός σπάζει στο τραβήγμα και...—έσύ ήσουν που δέ θά

παρτες;—δίνω μια με το κεφάλι και μεσίης στο ρέμμα. Σηκώνομαι όπως-όπως, φωνάζω σ' τρελλές και στις φωνές μου τρέχουν όλοι άνθρωποι του άλιανού. — Στο νερό έπεσε πάλι αυτός ό κατεργάρας! Στάσου, φιλαράκο μου, να ιδής ή έσύ που θά φάς. Νά, ή μαμμά σου, έφθασε. Ναι, έχεται ή μάνα μου, την βλέπω έρχεται τρεχάτη. Μά όχι όπως με φοβέριζαν. Κλαίει και χτυπιεται ή κακομοίρα. — Ω! Θεέ μου, Φοβάρηαι να τό δειράς πάλι ή μήπως το έβδουνε σπασμοί. Μά τι παιδί, Παναγία μου! Δεν είνε αυτό σ'σά τάλλα τα παιδιά. Άλλη δουλειά δεν κάνει παρά να τρέχη γιά λουλούδια. Νά και τόρα. Σε μιά ώρα μέσα, τρεις φορές μες στο νερό, πάλι γιά τα λουλούδια. Άχ όμοιρη μάνα, κόπιασε τόρα συ, τσακίσου να τόνε κάμης άνθρωπο! Που να τον βαστάξη φουστάνι! Πάλι καλά που δεν πνίγηκε. Σ' εύχαριστώ, Θεέ μου. Κι' έτσι κλαίνοντα κι' οι δυο, τραβούσαμε κατά τό σπίτι. Κι' άμα φτάσαμε, ή άγία εκεινή γυναίκα μ' έδωσε για τρίτη φορά, με σκούπισε με την ποδιά της, με πότισε μιά κουταλιά καρδιάς για να μην πάθω από τό φόβο που έπαισα, και με πλάγιασε στην κούνια μου, όπου κουρασμένος από τα κλάμματα όπως ήμωνα, δεν άργησα να κοιμηθώ. Και να ξεράτε, τί είδα στον ύπνο μου. Τι άλλο; Τά γαιδουρόκέφαλα!... Ητανε τάχα ένα άμφορο ούακι, που σ'σ φείδι έζωνε τό πατρικό μου κτήμα, και μες στο γάργαρο στο διαφανο νερό του, έβλεπες τούφες πικνές τα μεγάλα πράσινα σπαθόχορτα, που άκλωναν στον άέρα ένα ταύμα όμορφιάς με τα χρυσά λουλούδια τους. Πλήθος από άμφορα αλογάνια της Παναγίας έρχόνταγε να ξεκουραστούν άπάνω τους με τα μεταξώτα φτερά τους κι' έρω γυνός κολυμπαούσα μες στο γλαστό νερό και έκοβα, και έκοβα χερμάς και άγκυλιές τά ξανθά λουλούδια. Κι' όλο περισσότερα φουρνάναγ...

Έξαφνα άκούω μιά φωνή στον ύπνο μου: «Φρειδερί!...» Σηκών και τί γά δώ; Τριβώ τα μάτια μου, γιατί άδυνατώ γά τό πιστέψω! Ένα τόσοσ μπουκέτο από χρυσά λουλούδια χρύσαν το κρεβατάκι μου... Ό ίδιος ό πατέρας μου πήγε να κίμη τα λουλούδια που τόσο λαχταρούσα, και ή μάνα μου μου τάβαλε στο μαξιλάρι μου και γλαστή περιμένε να ξυπνήσω!... (Fr. Mistral) Σ. ΜΑΥΡΙΑΝΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΓΙΑΛΙΑΝΤΡΑ ΚΑΙ ΒΡΥΣΟΥΛΑ

«—Βουσουλά, τις φωνοθές σου, φωνοθές άπαλές, Τά τόσα τραγουδάκια σου, Πουδς σ' έπαιθε να λές; Σ'ν μέσ' από τα τριαβαθα δ'ν έρχοσαι της Γης Μ'ηδς τον ήλιο άγνάντανε, Μ'ηδς άστρο της Αήγης... Μίνα μην έχης μ'αίσια...»

«—Γαλιάντρα μου φτωχή: Τού Σύνεφου ή μονάκριβη Μανούλα μου ή Τρελλή, Μ'έσ' άπ' άστέρας εκεινης Κι' ήθελε π'ης Γης τό βόθη: Χιλιάδες είνε κι' άκονες Κι' όλα μου τάχει μάθει!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σε μιά συζήτησι. —Βέβαια! Ουθώς δμλετρε. Κι' ό μικρός Νίκος παρεμβαίνον: —Μά πως μιλεί όρθός, αφού κάθεται; Έστάλη υπό του Ψωφιδάως — Τοτό, γιατί δέν τρώς τό παγωτό σου, παιδί μου; —Μά περιμένω να ξεσταθί, μ'αμμά! Έστάλη υπό του Θερακικού Ίδεώδους — Γιατί, Φιρή, ό γειτονάς σας κρυμίζει τό σπίτι του; —Ξέρω γά; Φαίνεται πως τό βαρέθηκε. Έστάλη υπό της Πιραγής Νίκης —Η Τρελλοαρκηκιάς:—Τοτό, γιατί κρήμεν τάστέρα; —Ο Τοτός:—Καυτή που είνε, καμένη! Μά και σύ, αν ήσουν κει πάνω, δέν άδτρειες από τό φόβο σου μην πέσης κάτω; Έστάλη υπό του Νέου Όλυμπιονίκου

ΕΒΔΟΜΗΑΙΟΙ ΔΙΑΤΩΝΙΣΜΟΙ

(Ο συνοδεύων την λύση με 10 λεπτά, θα λάβη άπλως μέσος εις την Κλήροσυν. Έάν θέλη να δημοσιευθή και τώνομά του εις τους Άντας, πρέπει να έκωκλήση λεπτά 25 εις γραμματόσημον.)

α.) Παύγιον

I	TA	A
ON	TP	AI
AO	EE	AA

Παροιμία εκ τεσσάρων λέξεων. β.) Γρέφος Έστάλη υπό της Αμφιλοχιάς γ.) Αία τούς Γαλλομαθεύς Έστάλη από την Παγομένη Φωκιά

Péle-Méle Lit-fait-on-on-se-son comme-onche.

Δύσεις τού 35ου φύλλου α.) Ίμαλία, Οδοσία, Άλφιννα, Βοργια.—β.) Οι μήνες είνε δωδέκα.— γ.) Le chat parti, les souris dansent.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1893) από τους εκδοθέντας 24 τόμους κάρχουν ακόμη μόνον οι εξής: 1ος, 4ος, 6ος, 7ος, 9ος, 10ος, 12ος, 14ος, 16ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 24ος.— Έκαστος τόμος δρ. 3, εκχυδρονικώς δέ άποστελλόμενος δρ. 3,20 διά τό Έσωτερικόν και δρ. 3,50 διά τό Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1917) κάρχουν όλοι οι εκδοθέντες τόμοι, άν όλη.— Έκαστος τόμος άδεται δρ. 10 και χρωσόδετος δρ. 15. Ταχυδρονικώς δέ άποστελλόμενος: διά τό Έσωτερικόν, άδεται δρ. 10,50, χρωσόδετος δρ. 16,50. Διά τό Έξωτερικόν, άδεται δρ. 11,50, χρωσόδετος δρ. 16,50.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

Φέτος, επειδή δέν υπάρχει άρκυτός χρόνος, τ' Αποτελέσματα του Διαγωνισμού Έσπαθώματος, ό όποιός λήγει την 30 Σεπτεμβριον, δέν θά δημοσιευθούν εις έν μόνον φύλλάδιον, όπως έγινετο άλλοτε, αλλά εις τρία ή τεσσαρα κατά συνέχειαν. Έπομένως ή δημοσίευσίς των θάρχησι πολύ άνοητέρα, από τό άον υσως φύλλου του Οκτωβριου, και εις τό μικρόν αυτό διάστημα πρέπει να έτοιμαστούν οι πίνακες, να γίνου οι λογαριασμοί και γά είνε τ' Αποτελέσματα τελειωμένα, διά να σταλούν εις τό τυπογραφείον την 22 Οκτωβριου. Διά τούτο ειδοποιώ από τόρα τους Πράκτορας, ότι, διά να συμπεριφερθούν εις τό Αποτελέσματα πρέπει να έχου εξομλήγη τελείως τούς Λογαίους των μέχρι της 15 Οκτωβριου τό βραδύτερον. Όσοι, μέχρι της ήμερας εκεινης, θά καθυστερούν οιονδήποτε ποσόν δχιμόνον θ' άποκλειστούν από τον Διαγωνισμό Έσπαθώματος, αλλά και θά σημειωθούν όνομαστί εις τό τέλος των Αποτελεσμάτων ως καθυστερούντες. Διότι φέτος οι περιστάσεις δέν επιτρέπου την παραμικρά καθυστέρησι και δέν εμπορώ να φεισθώ οδδενός. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άθηναι, 38 όδός Έυριπίδου την 14ην Αυγούστου 1918.

ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟ. Και του χρόνου, άγαπητά μου παιδιά! Νά μου ζήσουν ή Μαρίας, ή Παναγιώτες κι' οι Παναγιωτέες μου! Πολλοί άρχισαν κήλια να μου γράφου τα ψευδώνυμά τους, ε'σ, τι μου στέλλου, με κόκκινη μελάνη, για να τά ξεχωρίσω άμεσα. Μερικοί όμως γράφουν με κόκκινο και τάλλα ψευδώνυμα που τυχαίως νάναφέρου στο γράμμα τους. Όχι, περιτό. Μίνα τό δικό σας. Έπίσης μερικοί μου έστειλαν και της τυπωμένες τους ταβίτες, δηλαδή τά κόκκινα εκίνα χαρτάκια, που έχου επάνω τόνομα και τη διεύθυνσί τους. Γιατί είνε, ότι ή επιστροφή αυτών των ταβιτών θά μ' εκόλινε πολύ, τώρα που κοστίζουν τόσο τά τυπωτικά. Όσοι θέλου λοιπόν, ες της πόσου από τό περιλάλημα του φύλλου, ες της φυλάγου, και ες μου της στέλλου όλες μας, κάθε τριμηνία ή έξιμηνία.

Έραίας Έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έδομίδα οι εξής: Τιμημένο Τσιφρικό, Προμηθεύς Δεσμώτης, Τρελλή Νεότης, Φτερωτή Βαρκοβία, Άρης, Ρεμβώδης Σιάνατα, Θερακικόν Ίδεώδες, Λέων της Χαριωνίας, Πανελλήνιος Πόθος, Αήουχον Πνεύμα, Γλυκιά Παρείδον και Σέβερμος Γιούλης.— Έπέπεσε τάς παραγγέλιας των και τούς εύχαριστώ όλου; διά τά καλά των όβρι.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδδεν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνασθάναι, άν δέν συνοδεύεται από τό δικαιώματος δρ. 2. Τά άρνησόμενα ή άνασθόμενα λαχούον μέχρι της 30 Νοεμβριου 1918. Όσα συνοδεύονται από ά άνησων εις άγέρια, και όσα από Κ εις κοστίου.)

Νέα Ψευδώνυμα: Πανελλήνιος Πόθος, α. (ΜΡ). Κοτυλαίτης, α. (ΑΔ). Πισρία Άύρα, x. (ΠΠ) Έλευ-

θεομήχος, α. (ΙΑ). Έλληνική Καρδιά α. (ΑΜ), Γοργόφραξη Βαρκοβία, α. Έλληνικός Πόθος α. (XX).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ [Διά 1 έτος 3 τό πολύ προτιμάς λεπτά 50. Διά τάς περιλάων 10 λεπτά ή λιγώ.]

Μ.Μ. επιθυμούν να τελλάζουον: τ' Άσμα Νηρηίδος με Νουητήν τ. Αδρ., Διαι. Αστέρ., Πισαχ. Φιλου., Άνταλούζαν και με όποιον θέλει.— έ Σεπεσμένος Αδόςος με Νύμ. τ. Βοσπ., Κάβ. Ματαπ., Ψυχ. τ. Σαπρ., Άρηλ. Μπαρμ., Θηλ. Άντάστ., Αγροκατάσιμα, Τσαχλιβαν Γλασκωνέζαν, Παγνυιδάσαν.— τ' Αήουχον Πνεύμα με Δεσβολ. τ. Γεζιν., Πισλαο Γράν, Τρελ. Νεός.— τ' Αδύνατο Έδύναμι με Ίσθθρον, Άνδρ. Έλληνοπ., Σανθ. Ίπποπόι., Γενν. Δεσβ.— ή Ρεμβώδης Σιάνατα με Μυστηρ. Διαιβ. Μυστ. Φων., Άντα. Άκτινα.— ή Βαρηγή Νύς με Τρελ. Άγρπ., Σαπασ. Αδρ., Σανθ. Πισαλ., Τιάσρον, Βαρωνίδα.— ή Ασπρη της Αήης με Χόνι τ. Μσερζαν., Δουλ. τ. Καδ., Πήρ. Φεσρ.— ή Βαλιο Δικέφ. Αστ. Εγγ. Φιλοδοξ. Εργμίδα.— ή Μανδόν Πρόσοκοπος με Τιάσρον, Ζινέτταν, Αστ. σι. Συλάβ.

Η Διάπλασι άσπάζεται τούς φίλους της: Δεσβολάκι της Γεζινοτιάς (έχει κιάλι), Πατριωτικη Έρωσι (έχι, δέν είνε συνδρομητής), Δ. Κ. Κοκσι. (εύχαριστώ για όσα γράφει; σου άπήνητε τό Γραφείον Ιδαίωτικόν) Ψωφιδά (να κίματε... ό, τι μπορείς!) Νέον Έλληνα (έλα σου εκρίνονται, αλλά αφού δέν λαχρόνεται; έχω, βλέπω, χιλιάδες) Λαφρονστεφανώματος Ηρωα (εύχαριστώ τά έσημαίωσα όλα και θά ιδούν αυτοί οι κύριοι!) Ί.Ε. Αρδ. (υπόψη: Άλλως τε ποτό τόπος για άσποθώσις;) Αήτητον Έλληνα (όποσδήποτε, υπάρχει κάποια άιαφορά;) Σ. Π. Σοτ. (την προσέθεσα) Μικρό Αήδωνάκι (δέν καθυστερεί, διότι δέν έλαβε δικό σου) Αερόμ. Αμασίνα (διά την διαβίβασιν πέθε τετραβίου λεπ. 15) Βεργβίαν (δέν γίνεσαι αυτό που ζητείς; θά έδουκόλυε πολύ την διεπεραιώσιν) Ψερασπιστήν της Έλευθερίας (δέν γνωρίζω τίποτα) Έγώ είδα αυτό τό Ίπνον, μου έβρήν υστίμου και άντεγράφα μερικά) Νιχητήριον Δάσρον (έλα θα, εύχαριστώ από τάπατελάσματα θά μάθης, διότι είνε δύσκολο να ιδώ τόρα) Κρήνη των Πατρών (σ' εύχαριστώ για τό ποήημα «Στη Διάπλασι» αλλά μόνο τό β' τεροστόχο θά μπορούσε να δημοσιευθή: «Όσο υπάρχουν στον κόσμο, — όσο ζουμε μ'έι, θά ζής.—Κι' αυ' άκμή τα παιδιά μας—πάλι έσύ θά γαλουγή;») Έλληνικόν Ουρανόν, Έσπερον Αδρόν κλπ. κλπ.

Αυτογράμματα του Βεζών, Βαρβασιου, Έλλάδα, Δόν Κιχαγην, Αδύνατο Έδύναμι (έλαθα, εύχαριστώ.) Ηρωικό Θερακόπουλο, Αστέρη της Αήης, Φωτεινή Σάντη (ίστιλα.)

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 18 Αυγούστου, άπαντήσω εις τό προσέχ:

ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΡΟΠΟΣ να διαβάζετε και τόρα περισσότεραν Διάπλασιν; Νάροζάτε παλαιούς της Γόμους. Είνε και τό άρωιότερον αναγνωρικόν διά τό κολοναζι, ή τρωπότερον κι' έπωφελοτέρα διασκόδωσις διά τάς Διακοπές.

